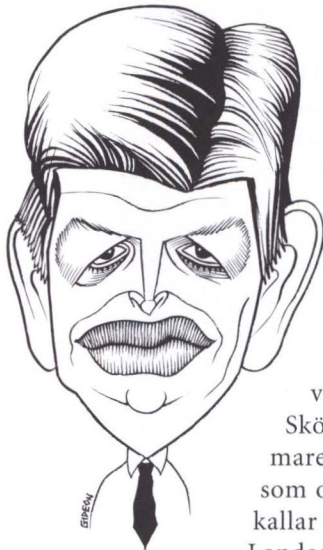

Peace in Our Time

| av Per Heister

DEMONSTRATIONER är förenklingar. En demonstration är inte en del av ett samtal. Demonstrationer är manifestationer. I demonstrationer målar deltagarna i svart eller vitt. Demonstranterna väljer själva färg. De väljer bort analysen och eftertanken. Den som väljer demonstrationen som uttrycksmedel vill inte se komplikationer och nyanser.

Själv deltar jag sällan eller aldrig i demonstrationer. Först och främst för att jag inte vill välja bort samtalet och analysen men också för att antalet inte är ett argument. Demonstrationen är inget argument.

Den 15 februari valde stora människomassor bort analysen och eftertanken. De valde bort å ena sidan och å andra sidan, tveksamheten och argumenten. De valde sida, tyrannen före demokratin.

FÖR NÅGRA VAR DET RUTIN. Demonstrationen i Stockholm leddes av bland andra FNL-veteranen och kårhusockupanten Sköld Peter Matthis, van diktatorkrigare. Han hade sällskap av Lars Ohly, som också efter Sovjetunionens kollaps kallar sig kommunist. I främsta ledet i London gick Jesse Jackson, som inte heller självklart skiljer mellan diktatur och demokrati. I Rom fanns Saddams högra hand, Tarek Azis, på plats för att inspirera demonstranterna. Castro själv ställde upp i solidaritetsdemonstration.

DEN SOM STÄNDIGT VÄLJER SIDA mot USA tar ofta i all praktisk mening ställning för diktaturen. Nu Saddam, andra gånger har det varit andra diktatorer. De hamnar ofta på den sida som ser nackskott som ett argument starkare än både ord och demonstrationer.

För inte så hemskt längesedan riktade sig demonstrationerna mot utplacering av kryssningsmissiler. Man valde sida mot den folkvalde amerikanske presidenten. Sovjetunionen ågnade mycket kraft åt att uppmontra

fredsdemonstrationerna, som blev ett viktigt stöd för kommunistisk kärnvapenhegemoni i Europa. Den här gången var demonstrationerna ett stöd för diktatorn Saddam Hussein, stöd för en tyrann som under sin tid vid makten dödat minst en miljon av de egna medborgarna, jagat bortåt var femte av de kvarvarande på flykt utomlands och startat minst två krig. En tongivande fredsdemonstrant i Stockholm kallar Bush "en större och grymmare diktator".

HUR HADE FREDSHETSARNA gjort 1939? Hade de också då velat ha fred till varje pris? 12 miljoner briter skrev under ett upprop med den innebörden. Tanken svindlar när man funderar över vad som hänt om den opinionen fått bestämma den brittiska politiken mot Hitler. Och USA:s. Tänk om de också skrivit icke-angreppsavtal med Hitler som Sovjetunionen gjorde?

Svensk Tidskrift är motsatsen till demonstration. Här finns utrymme för långa resonemang och djupgående analys. Hannes Gissurarsons analys av den isländska fiskepolitiken är allt annat än förenklad. Och för den som vill gå ännu mera på djupet i analysen av begreppet rättvisa erbjuder vi såväl Rawls, Nozick som Hayek. Kanske kan man också räkna in Janerik Larssons förklaring till bristen på utjämningspolitik i USA. Rättvisa lämpar sig strängt taget inte heller för enkla slagordsdemonstrationer.

MEN SVT ERBJUDER DEN här gången också en granskning av så vitt skilda företeelser som Fichtelius-affären, Skeppsbroadeln, sparandet, lobbyism och lärarutbildningen. Och EU:s misslyckade utrikespolitik inte att förglömma.

Och så är vårt recensionsblock minst lika välmatat som vanligt med böcker om krig, om Olof Palme, vampyrer, naturvetenskapen och Gustav Vasa.

Till sist: De inte fullt så rutinerade demonstranterna borde fundera och reflektera mera. Kanske över innebörden av Edmund Burkes kloka ord: The only thing necessary for the triumph of evil is for good men to do nothing.

OCH DE SOM INTE ENKELT kan avgöra vad som är ondskan och godhet bör fundera ännu mer.